

Prædiken til 11. søndag efter Trinitatis

Luk. 18, 9-14

Jeg så engang et kæmpe banner hængende over Aarhus gågade, hvor der stod: "Beautiful Mistakes". En tankevækkende sentens. Skønne fejl eller skønne fejltagelser. Et dejligt befriende budskab i en tid, hvor trenden ellers er, at alt skal være perfekt, rent, totalt kontrolleret og pletfrit. Dejligt lattervækkende. For det alvorlige og korrekte er jo kedeligt og stift. Det er ikke den hvide klovn, der er noget så rigtig og regelret, men den kiksede lille runde klovn, August, vi ler ad. Og vi gør det, netop når han detroniserer den hvide klovn, piller ham ned, anfægter hans ret og autoritet. Det er sjovt.

Nu er der måske ikke så meget at grine af i dagens tekst. Og dog. Hvis vi nu prøver at tage det alt for vample fromme ud af teksten og ser sceneriet for os som en farce. Jesus står dér omgivet af alvorlige og bekymrede farisæere. Med sig har han sine disciple, der alle er lidt flossede i kanten. Jesus fortæller så historien om farisæeren og tolderen. Den selvretfærdige farisæer stiller sig an som den hvide klovn, belærende og selvtilfreds: 'Tak Gud, fordi jeg ikke er som de andre og som ham dér'. Farisæeren er latterlig. Den lille tolder kommer krybende som en lille

forknyt August og har ikke så meget at prale af, han håber bare på det bedste og får det – nemlig ret til at være til som den han er. Gud dømmes ham og sætter ham nådigt fri. Han kan gå triumferende og glad ud af manegen - han vandt over stivstikkeren, hyklerin, der ikke havde noget at have sin dom i, for Gud ophøjede den lille mand med mange fejl. Efter at Jesus har fortalt historien, er farisæerne gået skumlende hjem, men disciplene har slået en befriende latter op.

Ja, måske var det sådan, det gik til: at Jesus fortalte sin historie som en morsomhed. Det er der ikke noget galt eller overfladisk i, for en god vits har altid en alvorlig pointe og sådan også her. Og pointen er to. Du har ikke ret til at dømme andre – den er til de selvgode og selvretfærdige - og du er elsket af Gud, selv om du er en fejl og har begået mange fejl – det er til den skyldbetyngede og den, der føler sig forkert. Gud ser dig, dømmes og sætter dig fri. Også vi kan bruges og skal leve. Ligesom apostlen Paulus, der så sig selv som et misfoster, den ringeste af alle apostle – også han kunne bruges, trods det at han havde forfulgt kirken, blev han kaldet.

Jeg kom til at tænke på den berømte mexicanske maler, Frida Kahlo, der levede fra

1907-1954. Som 18-årig kom hun ud for et trafikuheld, som invaliderede hende. Hendes ryg blev ødelagt, og hun måtte resten af sit liv leve med voldsomme smerter og en skamferet krop. Hun blev gift med maleren Diego Riveras. Han var berømt og meget omsværmet. Det fortælles, at han var en stor elsker og havde mange kvinder. Hemmeligheden bag hans forførelseskunst var, at han elskede kvindernes fejl. Således også Fridas. De havde et stormfuldt ægteskab blev gift og skilt et par gange, men han elskede hende med alt det, hun var – også hendes arrede krop. Ikke så sært at hun hang ved ham!

En tankevækkende historie i dag, hvor kvinder (og mænd) søger plastikkirurger for at komme til at ligne filmstjerner. Måske er denne kropsdyrkelse udtryk for en længsel efter anerkendelse, efter kærlighed. Tankegangen synes at være, at er man ikke perfekt, så har man jo ikke fortjent den andens opmærksomhed. En sådan holdning stresser, gør depressiv og destruktiv. Så er det, må jeg sige, at man trænger til at blive mindet om, at man er blevet døbt og i dåben er blevet et Guds barn. Den velsignelse og anerkendelse man fik, står fast uanset hvordan man ser ud, uanset hvad man har drevet det til, den kan ingen tage fra en. Gud ser os som vi er, og elsker os.

Sådan er det vel også grundlæggende i et almindeligt kærlighedsforhold mellem mennesker. For hvad er det egentlig, man ser, når man ser den, man elsker? Det unge par ser ikke det samme, som vi andre ser. De ser jo den anden som den mest vidunderlige skabning på jorden. Vi andre har lidt mere nøgterne briller på og ser nok skønheden,

men også den lidt skæve næse og den måske lidt for store bagdel. Men det betyder intet for de unge elskende, heldigvis. Når vi så bliver ældre, hvad ser vi så, når vi ser hinanden i øjnene efter et langt ægteskab? Er det den unge mand eller den unge kvinde, vi først forelskede sig i, vi ser – bag det nu måske lidt rynkede og slidte ansigt? Benny Andersen udtrykker det så smukt i et digt (Ansigtet ved ansigtet), hvor han fabulerer over, at han kan tænke sig alting anderledes, alt, bare ikke sin elskedes ansigt. Jo, ansigtet kan da godt blive ældre, tykkere, tyndere, rynket osv., men:

jeg kan nok forestille mig
dit ansigt anderledes
dit ansigt som sådan
men ikke det ved dit ansigt
som gør at det er dit ansigt
det særlige ved dit ansigt
ansigtet ved dit ansigt
Jeg kan ikke forestille mig dit ansigt anderledes
Det er det forfærdelige ved det
Godt det samme!

Det virkelig smukke ved den elskedes ansigt er "ansigtet ved dit ansigt" – det særlige, ikke det fuldkomne, men det unikke, som den elskede kan se, og som ingen plastikkirurg kan komme i nærheden af. Det skjuler ikke fejlene, men de bliver så uendeligt ligegyldige – eller de forvandles for det kærlige blik til elskelige, enestående særpræg. Sådan er det, når man elsker: Man er forfærdelig bundet og frygter at miste, men det er også vidunderligt og godt.

Jesus var hele tiden sammen med dem, der på hans tid blev regnet for de uperfekte: de syge, de urene, forrædere, toldere, syndere, børn, tvivlere, lovbrydere kort sagt dem, der var på den forkerte side af stregen, udenfor, de fortabte. Når 'de rigtige' spurgte ham, hvorfor han var sammen med alle disse misfites, sagde han provokerende: 'de raske har ikke brug for læge, det har de syge', - og desuden var han jo kommet for at opsøge alle dem, der var tabt og ladt i stikken. Han kunne se det smukke i de spedalske, for de var jo også skabt af Gud, og han kunne se det smukke i luderer, for han vidste, at hun havde elsket meget. Han så Guds billede i alle mennesker, han så 'ansigtet ved dit ansigt', og velsignede dem og inkluderede dem i kærlighedsfællesskabet – også når de ikke kunne leve op til kærlighedsbuddet. Kirkens ritualer afspejler samme holdning. Vi døber de små børn og skænker dem Guds velsignelse som gave – uanset hvordan deres krop ser ud og uanset deres mentale tilstand. Og alterbordet, hvor vi får vores synders forladelse, altså Guds tilgivelse, er åbent for alle - uanset hvilken historie vi slæber rundt på, uanset hvilke fejl på krop og sjæl vi har, og uanset hvad vi har gjort. Vi er lige for Gud. Vi er skabt i Guds billede med muligheder for at gøre det gode. Samtidig er vi alle også ufuldkomne, for vi gør også det onde: vi sårer og krænker hinanden, ligesom vi også selv bliver ofre for andres svagheder og misundelse. Det betyder, at vi må acceptere, at 'godt nok' er okay, og at vi ingen som helst grund har til at dømmе andre. Vi er alle i samme båd. Amen!

Hanne Davidsen

Mårslet

Salmer:

739, 447, 522, 695, 471, 30

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk